

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, aug. 25.
1867.

21. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tiszteletpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Csernátonyhoz.

Megjöttél rakodva
Kincsesel mint a méhe!
Melynek a fulánkja . . .
Nagyobb mint a méze.

Hü bajnok! lángelméd
Világító fáklya!
Messzire elterjed . . .
S elhat annak lángja.

De régen hallottunk
Olyan kemény hangot:
Melyen a világnak
Az igét elmondod.

Kezedben a pallos . . .
Mint a villám villog,
Vág a sötétségbe —
Hol denevér vijjog.

M. ACADEMIA
KÖNYVTÁRA

Le ugy mint fölfelé
Suhint jó keményet, —
Jaj a nyomorultnak . .
Ki alája téved.

Láttál zugó habot,
Láttál szörnyü szelet . .
Villám sujtott feléd
S nem káprázott szemed?

Mint a fergetegnek
Nem kellett utlevél,
S im hála istennek!
Mégis miénk levél.

Sas szemed szét nézett
A rombolt hazában,
Hol nem volt vér, sem tüz
Már az ifjuságban.

Ránk mordulál tigris!
Harsány szód hallottuk,
Biz így nem is jól lesz . . .
Magunk megvallottuk.

Toll vagy kard kell nekünk
Avagy munka szerszám,
Hazáért lángoló
Szív, de százezer szám.

Mondád: ne legyünk már
Örökké kis korban,
Görhes nagyok előtt
Ne térdeljünk porban.

És lám, ha előttük —
Délczezen felállunk:
Fejük tetejénél . . .
Magasabb a vállunk.

Nem kell nekünk többé
Járszalag vagy mankó!
Akármit esahítál . . .
Az a hirnyög Jankó!

Bátran járj előttünk
Te ifjuság apja!
Légy a szabadságnak
Felkent s bérált papja.

Siker koronázza
Csatáidat végre;
Érd meg, — hogy eszméid
Jussanak érvényre.

KONDOR MARCZI.

Honvédek mulatsága a Rákoson.

Nohat megjartunk Pestet. Haj de derik nagy falu ez.

Ott voltunk a Rákoson izs a honvid-mulatsagon s danolgattunk izs az a rigi nota :

„Rakos Rakos hova lettil ?

Szip hiredből de kiestil.“

Sok keminy kipü böcsületes honvid mesterember vót ott özvegyülve, kik ütöttek, vertek annak idejiben a nimetet, muszkakat, most pedig úgy ittak, nyakaltak, — mintha mindanyi kefekötő-mestersíget tanulta vóna — fiatal korában.

A sok szip honvid-markotanyosnik tüzes szemei úgy szípkaltak mindenfelé, mint a rakéta, majd meg gyulta tüllük az atillam hatulja.

Hanem hat szeretem, hogy olyan nagy rebellis fizekbe jutottam. Ugy megijjeneztünk Kosuthot meg Klapkat, osztan Vidacsot meg Csernatonyit, kit mostan csak azirt izs megvalasztanak a jözsefvarosiak kipviselőnek, mert hat tudjak róla, hogy ü olyan merisz ember, a ki mig a pokol kapuit is megdöngeti.

Egyiberant kijutotta az ijjenzsbül a Ludas Matyinak is elig, söt miután megtudta honvid publikum, hogy én vagyok az a Semmiresemvaro Janos, ki nemzetisigi kinyes kirdisek kiegyenlítése tekintetibül firkalgatom a Matyiba, felkaptak engemet vitiz honvidék vallaikra, is onnanfelyül muszaj vót nekem dikeziót tartanyi.

Valahanszor csak elkezdettünk iljeneznyi, megdördültek mindannyiszor az agyuk is, gondoltam elsübben, franya közösügyes hadak ki-csáltak bennünket a kelepczibe, hogy eltegyenek a miniszteriom lába alól szip esendesen és kiszalaszszanak minket az arnyikvilagból, hogy vigre valahara bikessig legyen mar az országban, is legyen minden úgy mint hatvanhetes országgyüülisi majoritas kívánja.

Eleinte mikor az agyuzast halottam, kezdtem magam izs önvidelemről gondoskodnyi, s el akartam bujni a töklevelek közibe, de szerencsimre nem voltak töklevelek közelibe, szaladnyi izs akartam valamere, de hat publikum sokasaga miatt nem lehetett. Így szokott a lenyi mikor az ember oly rigóta nem irezte már a puskapor szagát.

Azonban in izs hössi lettem, mihejt egisz bizonyossaggal iszre vettem, hogy az a mozsaragyu ipensígesen nem artalmas senkinek se, mig a fülek dobjanak se, ha csak közelibe nem pufogtatnak üket.

Estefeli kezdödött mig csak a pompas mulatsag, mikor mar az asztalok teli vótak hosszunya-bateriakkal — üvegekből, mikbül kifogyott a töltis. Huszárok atakiroztak a szip markotanyosnüket, hogy tanczoljanak. — bakak felmasztak rohammal asztalok tetejire minden kompaniablul s onnan szidtak a nimetet. Meg izs irdemli ü.

Magam is mikor mar lattam, hogy most mingyart következik a sturmolas az omnibusokra, kaptam magam tizenharmad magammal elfoglaltunk egyet dicsősígesen, s czammogó lipissel vagtattunk hazafeli, hanem hat az egyik simli megunta az illetit, is osztan vigleg kapitulalta, egisz rezignációval a Rakos fele utjan kidöglött a hamból és nekünk per pedes apostolorum gyalog kellett haza kutyagolnyi, — a mi mar nem vót valami pompas mulatsag, hanem azirt ijjenek a derik honvidek, most izz azt kialtja

türelmes polgartarsok

Semmi-resem-varo Janos.

Eredeti levelek.

XXVI.

Téns uram!

Csak soh'sem szerettem én azt, mikor két ember egymásnak hizelkedik, — mert akkor jobbadán mindég kutya van a kertbe, vagy egyik vagy a másik akar csalni, ha osztán még két hunczut kerül együvé, mán akkor bajos az eligazodás.

Egyszer két nadrágos koldus találkozott egymással, oszt mind a kettő egyszerre vette le a kalapját egymás előtt garajczárt kérni, az egyik osztán mégis urat kívánt mutatni s a czimborájának a maga utolsó garajczárját is oda adta, s azután kényesen ballagott odébb, a másik meg kinevette.

Hát ides téns uram! e csak arra jutott eszembe, hogy most odafennt Bécsbe azok a nimet meg magyar uri kóduosok, ugy hallom, hizelkedve azon alkudnak egymás közt a mi bőrünkre, hogy meik legyék hát koldusabb a másiknál? ugyi kérem szeretettel csak bolond világot élünk most, hogy más megcsinálja a tenger adósságot, mink meg neki esünk, elvállaljuk, hogy majd kifizetjük helyette, és a miért ily jó bolondok vagyunk, hát köszönet fejébe ki nevetnek érte.

Mán ilyenkor osztán csakugyan nem tudom, hogy pászol össze az, hogy egy farka kurjongatós ur elindul egy városból, a másik farka meg a másik városból, oszt össze csapzik valahol, osztán hát rákezdik a gajdolást, óbégatást, eszemiszom mulatságot; mintha bizony öröm volna az mikor adósságot vállal az ember magára, jobb volna bizony, ha kótára jajgatnának, mert utsegéljen! nem ér az a dallos kóbörgás egy árva bucsujárást se, csak olyan ez, — mint mikor a szegény legény üres gyomrral füttyörész.

Hallom téns uram! hogy az a pohos török császár is mindég aludt a mig Pesten járt, bomolják meg, hát az újszakát mire nézi? tán biz akkor strimjlit köt, meg bolhát keres a felesége szoknyájába? héjj téns uram! még az olyan országot is megverte a teremő, a meikbe olyan a császár mint ükeme.

Haza jött már Klapka gyenyeralis is, ugyi téns uram? mer hát az ujságból olvastam ki, hanem hát mondja meg csak kigyelmed nekem, hogy hát mi a feki oka van annak, hogy ezek a haza került sok uri emberek egy sem azon az uton jön haza a meiken 49-be ki-ösontott? hanem mind Bécsen keresztül, ugyi téns uram? c s i n á l t u t van már Bécsen keresztül az annak az oka? tudom! Hát Kossuth Lajos apánk vajjon arra jön-e

haza, mit szól hozzá kigyelmed? na de most jut eszembe, hogy nem tud ő kigyelme nimetül, ott pedig nimetül vizérozzák meg az ember... akarom mondani a pak-szust.

Na téns uram! bezzeg dógoznak bennünket az adó-ért erősen, — tiz garajczárér intik meg az embert hoszszu nyomtatott cédulán, rajta van a finánczmadár is, ott terpeszkedik a szárnyával még most is, mintha fel akarná falni a szegény magyar embert. Héjj héjj! téns uram! sehogy se jó világot élünk, egyeki a feki a sorját.

Na de majd másképp lesz új esztendő után, ujra szegődünk akkor ugyi téns uram?

Karakán Marozi

gulyás-bojtár.

A bogarvilágról,

A világot elrendezése
Egy cseppet se bánt engemet,
Lám! hiszen a bogarak is
Ugy vannak mint mi — emberek.

Például a kis méhecskék, —
— Melyek hajtnak legtöbb hasznot, —
Tudjátok-e hogy micsodák?
En azt mondom csak parasztok!

Ezeken élösködnek a
Gyalázatos tunya herék,
Kik meghizlalt pohos hassal
Ödöngenek idébb-odébb.

Pók urat se nagyon nehéz
Kitalálni mi légyen ő?
A pók egy vérszopó zsarnok,
Egy rut, kitanult cselszövő!

— Végre a tola k o d ó l é g y!
No ezt épen ugy képelem:
Mint valami fertálmágnást...
— De hát nem olyan szemtelen!?

Szapuló Matyi.

Kapczáskodó kérdések.*)

(Csalán Pétertől.)

1-ör. Miben különbözik a fináncz a vizslától? Notabéne, a fináncz is épp oly éles szaglása van mint a vizslának, azután meg egyik szintugy ért németül mint a másik?

2-ör. Mi különbség van az asztalos és a hashajtó között?

3-ör. Mi különbség van a szoknya meg a reverenda között?

4-er. Ha két asszonyt meg egy férfit 24 órára együvé zárnak, hány óra jut egyre egyre.

5-ör. Mi kevesbül meg azáltal, ha hozzá tesszünk, — s mi nő azáltal, ha elveszünk belőle?

*) A helyesen megfejtőknek **Ludas Matyi egy fertályévi folyamával** szolgálunk.

Szerkesztő.

Illusztrált

I.

Végig mentem az ormódi temetőn, —
 Elvesztettem piros bársony keszkenőm; —
 Piros bársony keszkenőmet nem bánom,
 De a régi szeretőmet istenugyse sajnálom.

Tigriskörmök.

A beregszászi utczakapitány Gáti uram! ki egyszermind becsületes varga-mester is — rettentően szeretett volna magának egy muszkát fogni, e végből rendes hajtó-vadászatokat tartott éjjelenként az orosz emissáriusokra. Fogott is magának egyet legközelebb, hanem a vallatásból kisült, hogy bizony nem orosz emissárius az, hanem csak egy jámbor hirlapíró t. i. Urházi Lajos, ki Beregszászon paszus nélkül mert keresztül utazni. Gáti uramra is elmondhatják hát most a beregszásziak hogy: csizmadiát fogott a varga!

Mint halljuk Bénárd honvédelmi miniszteri tanácsos ur kitünő virtuóz a hármonikán. Legközelebb unalmában erre a nótára. „O du mein lieber Augustin!“ egy nagyszerű „honvéd-indulót“ szerzett.

De hiszen, ha csak a miniszteri tanácsos ur maga meg nem indul, erre a harszi dalra bajosan fog egy árva honvéd is valaha megindulni.

Radnotfáy udvari tanácsos urról már valamennyi lap azt kürtölte, hogy a nemzeti színház igazgatóságáról nagylelkűleg leköszönt.

népdalok.

II.

Minden madár oda repül
 Hova kedve tartja,
 Csak én vagyok még egyedül
 A szabadság rabja.

Az intendáns ur azonban kerekén kijelenti : hogy esze ágában sem volt soha eféle bolond gondolat, és inkább rokkanat énekesek kaszárnnyájává teszi a nemzeti színházat, mintsem a ballerínák feletti basaságról lemondjon.

Egy vidéki honfitárs komolyan kérdi tőlünk, hogy melyik már nagyobb hazafi Kossuth-e vagy Deák? Hát hiszen mindkettő derék és nagy hazafi az édes atyámfia! csak az útjaik eltérők. Kossuth még ezen a világon akarja boldogítani a népet, Deák pedig majd csak a más világon.

No ha a magyar miniszteriom fel nem tudta állítani a honvédszászlóaljkat, felállította Molnár a budai népszínház igazgatója! Hogy hogy? Hát ugy atyámfia, hogy a „Nagy sarló“ című vitézi játékban 300 honvédet állit ki a szinpadra czakonpakk és egy lovas üteget teljesen felszerelve. Még bizony megérjük, hogy a honvédmiszterium kölesön kéri Molnártól ezt a kis magyar hadsereget, ha paradérozni jö kedve.

Történeti szomorú nóta.

Be sok mindenféle érte —
A szegény magyar embert,
A miolta feltalálták
Az ideiglenes rendszert.

Ugy is volt, hogy nem volt szabad
Saját nyelvén írni kérvényt,
Rá szabták a paragraphust, —
Elesapták a magyar törvényt.

Mind az ötvenkét vármegyét
Beczirkekre osztották fel;
A fényes hivatalokat,
Csehek morvák foglalták el.

Kik az előtt néhány hóval
Tekeasztalt porozgattak,
Felettünk mint törvénybírák
Basamódra uralkodtak.

Hivatalát elfoglalni
Hazulról, sok úgy indult el:
Hogy minden pereputyostól
Egy egy kutyára pakolt fel.

A szegény hű házi ebet
Befogta egy taligába,
Rá ültette a családját . . .
S úgy jött be Magyarországba.

De még olyan is volt köztök,
Kinek nem volt kutyája se;
Az ilyen egy esernyővel
Saját lábán, — gyalog jött be.

Az ilyenek a gyaloglás
Nem is esett nehezére,
Mert az előtt a világot
Mint rájzenđer — így járta be.

Csak hogy akkor alázattal,
Most pedig — gögösen lépett,
Ilyeneket küldtek Bécsből
Kinozni a magyar népet.

A törvényes igazságot
Ily emberek szolgáltatták,
Kik a törvény tudományának
Még csak hírét se halották.

Arról, a mit ezek tettek . . .
Fogalma sincs a világnak,
Hogy tekerték ki a nyakát
A legszentebb igazságnak?

Nem értvén a magyar nyelvet:
Ki sem halgatták az embert,
A német paragraphussal . . .
Eleséptették, — mint a kendert.

És a szegény magyar ember
Mihez fogjon? azt se tudta,
Legszentebb igazságát is . . .
Mihelyt magyar volt, — elbukta.

A legelső minisztertől —
Le az utolsó finánczig,
Összeesküdt veszett dühös
Ellensége volt egy szálig.

Nem volt biztos egy perczig se
Se élete, se vagyona,
Békóba verte a zsandár,
Elítélte a katona.

Mert beamter és katona
Vállat vetve szövetkezett,
Hogy honában hontalanná
Tegyék a magyar nemzetet.

Hazánk lelkes hű fiait
Elítélte, tömlöczözte . . .
Csupán azért mert mindegyik,
Ézt a hazát — úgy szerette!

Szerintök szörnyű nagy bűn volt
A hazának szeretete,
De nem esoda, mert hisz nekik
Nem volt hazájok sohase.

Az igazügy költése.

Nyílt kérdés a XIX. század bölcséhez.

Uram! uram! kinek tudnám elzokogni jere-
miási siralmaimat másnak, mint a magyar, haza
felkent bölcsének, kit párduczos Árpád
bugyogós ivadéka emelt a dicsőség magas
kakasülőjébe.

Bölcseségedhez szállok uram! mert csak te
lehetél egyedül azzá — a mi vagy, a haza hírneves
bölse! melletted mi mindnyájan kik dicsőíteni
tudunk — csak ordítunk, érezvén az időnek
változandóságát, habár ordításunk nem hallik is
a menyek országába.

Bámuljuk a te roppant bölcseségedet uram!
bámulja a hatalmas Bécs is, — miként a riskate-
hén boczija az új kaput.

Tudván tudjuk mi azt uram! hogy nálad
nélkül nem érünk egy hajító fát sem, nem egy
fadorombot, mert te a haza esze és aranyszája
vagy; a te akaratod a nemzet akaratata, a mit te
akarsz, azt a nemzetnek akarnia kell.

Bölcs vagy uram! mert szemeid előtt tartád
a szentírás eme szavait: ne nézze kiki a maga ká-
rát, hanem tekintse a más hasznát is. "Nem is
vádolhatunk mi szükmarkusággal uram! mert hi-
szen megadtad Bécsnek mind azt, a mit kívánt.
Ki vetted saját szánkából a zsiros falatokat, meg-
traktáltad azzal a nimetet, mialánk pedig alán ter-
ritéd a közösiügyes vizes pokróczot és . . .
hoppon hagyál.

Jól tudom azt is uram! hogy te nem vagy
oka annak, hogy bölcs vagy, mert magunk tol-
tunk fel a bölcsesség babérlevelű ugorkafájának
tökendájára.

Bölcsességed mentette meg a budai várpalotán a sárgafekete zászló tekintélyét, a vedleni kezdő kétfejű sasnak hatalmát. Ez a te érdemed uram! Ezt elnem disputálja téled még Gyulai Pál se.

Azt is hiszük uram! hogy hiúság benned egy csepp sincs, — s látjuk hogy te mindenféle magas megtiszteltetést, megkereszteltetést, méltóságot, nemességet elutasítasz magadtól, egyedül csak a bölcs nevezetet tartod meg nagyon bölcsen. Ez a te kiszabadságolt privilégiumod.

Hanem hát minden bölcsességed mellett is uram! engedd meg ezen egyetlen egy kérdést intéznem hozzád: a mi független felelős honvéd-miniszterünk parancsol-e mostan nem egy baka, de csak egy furvászert viczekáplárnak is??

kiváncsi szolgád

Jerémidási Jeremiás János.

Egy kis postai kuriózum.

Némely postahivatali urak előtt Magyarország mennyire terra incognita, bizonyítja ezt a kezünk közt levő eredeti levéboríték.

Ezen levél, mely t. cz. Kovács Mihály ura dalmi ispán urnak szólott **Ó Homorogra** Bihar megyében Arad töszomszédságában elküldetett **Aradról** f. é. jul. 23-án
Öt napi barangolás után honnan honnan nem visszakérült **Aradra** jul. 28-án
Aradról ismét utnak indítva **Vingára** érkezett jul. 29-én
Vingárról aztán elküldetett **Mühlbachba** és meg is érkezett szerencsésen oda aug. 2-án
Mühlbachból aztán visszavándorolt szépen **Aradra** aug. 4-én
Aradról még egyszer retourozatták szegény levelet **Mühlbachba** aug. 6-án
Mühlbachból csak azért is vissza **Aradra** aug. 8-án
Aradról aztán most már elküldötték **Dettára** aug. 9-én
Dettárról bizony még is csak visszakérült az **Aradra** aug. 12-én
Aradról végre annyi vajadás és vándorlás után aztán huszonkét nap múlva megkapta az illető a sürgős levelet Nagy-Szalontán keresztül aug. 14-én

Egy posta-mesterhez.

Tán azt gondolod óh balga!
Nekem isten meg nem adta . .
A mi neked egy csepp sincs.
Ha valaki reklamál;
Fogadd el azt, — mint dukál —
S hivatalodra tekints.

Egy nyeregyártó.

Hipp! hopp! ott legyek ahol akarok.

(Uj nóta. Kompónálta s furuglázza egy rövid gatya száru s hosszú nyakú rimaszombati here leginy.)

Egyszer volt egy asszony,
Vén is, csúf is nagyon, —
Azt mondja az irás:
— Ihajla!
Szénvonón lovagolt
Igaz a?

S ha az éjjél meg volt,
Igy szólván hogy: „hipp! hopp!
Ott legyek én ahol
Akarok!”
Meglett, pedig nem is,
Abrakolt.

Ezt else hinnénk, ha
Nem példázná a ma
Ott az egyességben —
Ihajla!
Hol a jóból annyi
Kihagyva!

Hej! hatvanegyben még,
Volt ki helyt állt elég;
Esküvén erősen
Az égre,—
Alkotmányos utról
Nem tér le.

Most meg — — ugyan ugyan!
Mint a mese ugy van:
A „hipp! hopp! hírével
Ihajla!
Megközösügedzett
A kajla.

Szittyá Puff.

A 20-ik szám alatti betűtalányt megfejtették:

László Alajos, Ujfehértóról. **Oláh Károly**, **Papp Albert**, ifj. **György Ferencz**, Debreczenből. **K. M. Váczi**, **Breuer Ármin**, Pestről. **Schlögl Ferencz**, Zentáról. **Czigány Gyula**, Győrből. **Pivonkay József**, Táplánytól. **Pécsy József**, Paksról. **Vereb János**, Mindszentről. **Telbisz Károly**, Csanádról. **Priváry Pál**, Szegedről. **Peöcz Károly**, Pestről. **Erber Károly**, Pestről. **Rácz Mihály**, Péterszegről. Ifj. **Kállay Rudolf**, K. Cseréről. **Fejős J. M.** Szegszádról. **Baliga Hugó**, Eperjesről. **Bódics István**, és **Darabos Lajos**, Bodméről. **Nemes Sándor** és **Szabó József**, Csepregről. **Szappanos József**, Beregszászról. **Horváth Ferencz**, Zalkodról. **Névtelen**, Nyitráról. **Wohlfart Imre**, Kétegyházáról. **Kossuth József**, Otrókoesről. **Papp Béla**, Vácziól. **Klieber Nándor**, Debreczenből. **Polyák Sándor**, Karácsondról és **Nagy Lajos**, Egerből.

Jegyzet. A betűtalány 2-ik sor első számában sajtóhiba van 5 helyett 6 számjegynek kellene állni, mit t. cz. megfejtőink többnyire észre is vettek.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. Jó hogy találom Iczik szomszéd! már a mult alkalommal megakartam kérdezni magától, hogy mit jelent az a quóta magyarul, miről most anyitolvasgatunk az ujságokban, hogy már megis csömörlöttünk tőle. Maga mint afféle spekuláns ember csak jobban tudja mint mi?

Iczik. A quóta thodja kend Mihály gazda!

annyt theszén magyarul hányad, dasz hájszt hányad része valamely tiszvegnek. Lássa khend, az usztráknak van vagy thiz millió válthu forint stathosadusságba, már must ha azt akharum meghodni, hogy ebbül a khis sommácskából Mihály gazda! hány fhorintut akhar elvállalni...

Mihály. Akar a hunczut egy grislit is, fizesse a ki csinálta.

Iczik. Az nem khérdés, akhar e khend vagy nem, — de elváltha az urszágyölés tübsége a khütelezettiséget mogára, tehát must az a jelszu, hogy fizess. Csakh azt nem thodhatni még hallja khend! hogy mennyit is fogunk vultakippen fizetni? Éppensegesen ennek a khikálkhulálása végett van most a quótaköldöttség Bécsben.

Mihály. De hát most azt mondja meg szomszéd! miért titkolózik az a küldöttség oly nagyon azzal a kvóta vagy hogy is mondjam hányad meghatározásával, miért nem tanácskoznak e felett nyiltan, hogy mi is tudhatnánk legalább hányadán állunk?

Iczik. Miért hallja khend? Hát csakh azirt, hogy khi ne gyütürje khendet a nehiz nyavalya azon üsszeg hallatára, — mit Magyarországban a khüüzis pulithikánál fugva a khüüzis teherbül fizetni khöl. Meglátjuk a her von Lunyai khölömb gseftet csinál e must mint a güdöllői oradalum megvásárlásakor.

Mihály. Hát minő gseftet csinált ott a miniszter ur?

Iczik. Nem a legjubbhat Mihály gazda! uttan drágán vásáruult nagyun. Ogyan is a belga bank gruf KáruLi Lajusnak egy millió ütszázezer phengüért kínálta a güdöllői oradalmat, és a herr von Lunyai egy millió nyulezszáz negyvenezer forinthér káfolta meg a khuruna számára, tehát hárumszáz negyvenezer forinthal tübbet adott érthe?

Mihály. Ugyan egy-e? bizony pedig az a summa jó lett volna ám az Eszterházy-féle képtár megvételére; mit előbb egy millióért kínáltak fünek fának, — most meg már egy millió nyulezszáz ezer forintért akarják eladni a francziáknak. Én csak azt mondom Iczik szomszéd! majd meglássa, itt is rászed bennünket a nimet.

Betűtalány.

- 2, 3, 4. Szereti a német, ebben dicsősége,
Ilyen dicsőséget nem irigylünk tőle.
- 4, 3, 2, 7. A ki lassan halad, ezt arra kiáltják,
Kormányunk is ilyen — „nem tom, csak
ugy mondják.“
- 2, 6, 7, 14, 4. Dicső őseink a vándorlás korában,
Hasznát vették ennek mindig a pusztában.
- 2, 8, 4, 15. Megszánhatná már e „szenvadó hazánkat,
Melyben kánya, kigyó, féreg egyre támad.“
- 9, 10, 6, 4. Néha elperzseli, mit a tavasz hozott,
Mint a hatvanhetes munkálat a jogot.
- 8, 15, 7, 8, 4. Magyarok istene! sujtsd véle azokat,
Kik szegény hazánknak örök bajt okoznak.
- 1—15. Nem rég él e honban, bár ennek szülötte,
Csüggedés ily honfit nem egy könnyen tör le.
Világosságért küzd, gyütlői a vakot. ...
Fedett álaréz helyett — hordoz nyilt sisakot.

A 20-ik számban közlött betűtalány: **Ludas Matyi.**

Ludas Matyi gyorspostája.

Na mán magam is elhisem —
Hogy mit sánk és semünk kívánt,
Mind megkáptuk serencsisen ...
Nem senvedünk semmi hiányt.
Hogy csak azt az egyet, mondjam,
Egy vesett hivatalsolga!
Valami csédulácskával
Tignap csak hozssám vánsorga;
„More fizesd a porcsiót ...
Meg a hátost, ... ide vele.“
Igy solt, hogy a mendergüs nagy
Menkü tüstént csápjön bele.

Szabadszállási Nikodémnak: a küldött karikatúra terv, hogy mint itatják Szabadszálláson a korteseket, oly mindennapi dolog, mely nem éri meg azt a 40 pengő forintot, mibe egy ilyenféle kép kerülne. De azért még is éljen a honvéd! éljen a haza! mégis csak kár volt Polányit meg nem választani. A viszontlátásig.

Jeremiásnak: A jövő számban okvetetlen eldöngetjük azt a Döbrögi fajta ispan urat; ezustal szerencsésjére elkésett.

„**Krónika töredékek Erdélyből**“ kevés változtatással közölhetők.

Teljes számu példányokkal

ismét szolgálhat

a kiadó-hivatal.

➡ Tisztos családból való két ifju kényelmes szállás és egész ellátásra egy uriháznál elfogadtatik.

A szerkesztőség e tárgyban megkeresésre bővebb felvilágosítást ad.

Rajzoló **Stuhlmüller.**

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.**

[Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utca 18. sz.